

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **P. N. B.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 834/8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 1 A 68/2016 – 25, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 1 A 68/2016 – 25, zrušil rozhodnutí žalované (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 15. 8. 2016, č. j. CPR-12686-2/ČJ-2016-930310-C235, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 15. 4. 2016, č. j. KRPA-94922-61/ČJ-2015-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 roku. Současně s tím jí byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka zdůvodnila (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49) reálnou hrozbou vzniku nežádoucího stavu v podobě existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci, což dle stěžovatelky představuje nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Zde stěžovatelka zdůraznila, že přiznání odkladného účinku nemůže negativně zasáhnout do práv žalobkyně, neboť systémi účinků napadeného rozsudku se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby. Veřejný zájem pak v daném případě stěžovatelka spatřuje v potřebě předcházet případné existenci vedle sebe stojících a přitom v principu

opačných rozhodnutí, která s sebou nutně nesou negativní dopad na právní jistotu účastníků řízení.

Žalobkyně se k žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

Podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Správní soudnictví obecně slouží zejména k ochraně veřejných subjektivních práv a institut odkladného účinku žaloby i kasační stížnosti má primárně poskytovat ochranu žalobci (jako účastníku řízení před správním orgánem) před výkonem napadeného rozhodnutí. V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem však Nejvyšší správní soud judikoval, že ani správnímu orgánu nelze odepřít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vznik nepoměrně větší újmy na straně správního orgánu však bude z logiky věci mnohem méně častý než na straně žalobce.

Otázkou návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě, kdy návrh podává žalovaný správní orgán, se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Dle rozhodnutí ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49 (publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS) platí, že *„[s] ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“* Za ojedinělé případy pak lze považovat situace, kdy by nepřiznání odkladného účinku způsobilo závažné důsledky. Jako příklad závažných důsledků respektování soudního rozhodnutí uvádí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí: *„vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.“*

Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na správné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit.

První podmínkou je prokázání vzniku nepoměrně větší újmy, které leží na stěžovateli. Ten musí dostatečně konkrétně onu nepoměrně větší újmu, která mu vznikne nepřiznáním odkladného účinku, vymezit. Bylo tedy na Nejvyšším správním soudu, aby posoudil, zda stěžovatelkou tvrzená újma dosahuje intenzity nepoměrně větší újmy a zda

případné následky nepřiznání odkladného účinku by byly srovnatelné s následky uvedenými v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu.

V posuzovaném případě spatřuje stěžovatelka nepoměrně větší újmu v reálné hrozbě vzniku nežádoucího stavu v podobě existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci, pokud by v řízení pokračovala a řídila se přitom závazným právním názorem městského soudu.

Je pravdou, že odlišný právní názor na posuzovanou otázku sám o sobě neopravňuje správní orgán ve věci nekonat a tato jeho povinnost není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Závazný názor městského soudu je nutno do doby, než bude eventuálně rozhodnutí městského soudu zrušeno, považovat za správný. Dodržením závazného právního názoru nemůže stěžovatelce vzniknout v podstatě žádná újma, a už vůbec ne újma dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nepopírá, že v případě zrušení rozsudku městského soudu Nejvyšším správním soudem na základě podané kasační stížnosti dojde k „obživnutí“ městským soudem zrušeného rozhodnutí stěžovatelky. Jelikož mezitím může dojít k vydání nového správního rozhodnutí na základě do té doby platného rozsudku městského soudu, může nastat situace, kdy vedle sebe budou existovat dvě správní rozhodnutí v téže věci. To však samo o sobě není důvodem pro přiznání odkladného účinku, neboť takto případně nastalá situace je prostředky správního práva řešitelná.

Jelikož stěžovatelka neprokázala, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro ni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovatelka tedy neprokázala existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu